

Teodor

Opouští posilovnu. Příjemně utahaný i nabuzený zároveň. Zbožňuje tréninky po ránu a bez nich už si to ani nedovedeš představit. I když už máš přes čtyřicet a kolem očí se ti rozlézájí drobné vrásky a ve vlasech ti svítí první šedivé vlasy, přesto se díky nim pořád cítíš jako gladiátor. Haha. No jo, nejlepší roky máš možná za sebou, roky plavání a roky cvičení do zblbnutí. Spíš než do arény by tě teď použili tak maximálně jako návnadu. Ale dobře trénovanou a v kondici. K tomu tě vedl tvůj otec a za to si tě zamilovala tvá žena. Protože ve zdravém těle je i zdravý duch.

Bez zbytečných doplňků a bez zbytečných příkras.

Prostě starej medvěd.

Chlupatej, vrásčitej a drsnej – to všechno ti dodává charisma a uhrančivý pohled temných očí občas vystraší i tebe samotného.

Prohlížíš se v zrcátku svého Aston Martina a přemýšlíš, jestli někdo z tvých předků někdy pocházel z dalekých jižních krajů. Nebo někde z Blízkého východu. Možná nějakí kočovníci. Těžko říct, ale o ničem konkrétním nevíš. Občas se sám sobě směješ, když se dlouho neoholiš, že vypadáš jak ropný princ.

Nastartuješ a vyjedeš do práce. Víš, že tam budeš zase poslední, ale naštěstí tam není nikdo, koho by to zajímalo, komu by to překáželo. Jedna z výhod být svým vlastním šéfem.

Vystoupíš ze své temně modré limuzíny, přejdeš přes garáže a vejdeš do výtahu.

Patnáct pater, sám v šíleně osvětlené kabině, když konečně vystoupíš ve svém patře, na své chodbě a vejdeš do své kanceláře.

Připraven dobývat svět a investory.

Už si ani nevzpomínáš, jak dlouho pracuješ pro tuhle firmu, ale dost dlouho na to, abys to dopracoval až do nejvyššího patra a nejvyššího managementu. I když jsi jen obyčejný architekt, i když ses to všechno okolo naučil až za chodu. Nestydíš se za to, naopak, jsi na to patřičně hrdý. I když jsi skoro nedokončil školu. Už nesesedáváš celá dlouhá odpoledne a večery za kreslicím prknem, a že ses něco narýsoval, teď máš pod sebou týmy mladších a nezkušených a ty je řídíš, ty je vedeš, mentoruješ a zařizuješ vše potřebné, aby vaše projekty uspěly, abyste získali patřičný respekt a renomé. Peníze jsou jenom vedlejší produkt. Jak rád říkáváš.

Nejspíš to říká každý boháč.

Hehe. Ušklíbneš se sám nad sebou.

Kam zmizel ten mladý snílek plný ideálů?

Těžko říct.

Nejspíš jsi ho zahrabal kdesi ve vzdáleném koutu tvé nechutně rozlehlé zahrady.

Posadíš se do uzavřené kanceláře uprostřed moderního open-space ateliéru a necháš si zavolat sekretářku.

„Dobrý den, přejete si?“

Překrásná mladá žena, která do zajista láme srdce mnoha mladých i starých mužů. Temné, havraní vlasy nosí téměř výhradně pevně svázané do drdolu a jenom dva tenké proužky vlasů jí visí kolem čela. Dlouhé štíhlé nohy, alabastrově bílá tvář a rudá rtěnka. Bohyně mladosti a krásy. Cudné oči po rodičích kdesi z Číny a postava modelky. Co taková holka dělá na pozici, jako je tahle? Ta by měla dobývat svět na módních molech a červených kobercích filmových festivalů.

„Vypadáte dnes úžasně, Marion,“ pochválíš její načechranou elegantní halenku ve slonovinové běli, krátkou černou sukni, minimalistickou, ale trendy, a do toho perfektně laděné silonky i boty na vysokém podpatku. „Mohla byste mi prosím nachystat schůzku na jedenáctou, chci tam celý tým, mám pro ně dobré zprávy.“

„Děkuji. Určitě, zařídím.“ Otočí se na podpatku a už je zase pryč.

Nechala za sebou jenom příjemný odér svého parfému.

Máš ještě hodinu si všechno hezky projet, zkontrolovat a přichystat. Rád přinášíš dobré zprávy a úspěch vašeho minulého projektu tím rozhodně je. Nejenom že se dostanete do titulků předních designerských časopisů, ale ještě vám to zajistí novou zakázku u tohoto velice štědrého a vděčného klienta.

Ze šuplíku si vyndáš plechovou krabičku a zobneš si jednu magickou pilulku.

Promneš si oči, upravíš se a vydáš se do zasedačky.

Nic složitého, nic náročného, takové schůzky jdou samy.

Prohlížíš si každého člena svého týmu a přemýšlíš, jestli bys je dokázal všechny pojmenovat. Většinu určitě. Pár jich je ale nových a tobě chvíli trvá, než se naučíš přiřazovat jména k obličejům.

Jedna mladá stážistka po tobě neustále pokukuje. Není ošklivá, to rozhodně ne a je těžké si toho nevšimnout. Přesto se jí snažíš vyhýbat a snažíš se k ní přistupovat s co největším odstupem.

Trápí tě myšlenky na její mladé tělo, ale práce ti pomáhá se soustředit. Protože se musíš soustředit! Všechno visí jenom na tobě a každý na tebe kouká a každý čeká, až zakopneš, až uděláš nějakou chybu. A tu jim nedopřeješ.

„Tak hezky zpátky k prknům!“ Zatleskáš a snažíš se je povzbudit.

„Už se moc těším.“ Snaží se k tobě dostat mladá stážistka, ale ty jí jenom s úsměvem potřeseš rukou a vyjdeš ven ze zasedačky společně s druhým nejstarším kolegou.

To bylo o fous.

Rozcházíte se.

Ty do své kanceláře a oni k počítačům. Kreslicí prkna jsou dávno jenom slovní obrat. Melancholická vzpomínka na tvé začátky.

Sedíš v křesle a odpočíváš po náročném sezení. Vždycky tě to vyčerpá víc než jakákoliv skutečná práce. Tohle nekonečné tlachání. Dotazy a připomínky. Zkontroluješ telefon, jestli ti nepíše žena.

Nic.

Cítíš se provinile. Víš, že na ni nemáš v poslední době zrovna moc času, a cítíš, jak moc jste se od sebe za poslední rok vzdálili. Nedivíš se, že je na tebe zlá. Ne, naopak, udivuje tě, jak trpělivá s tebou dovede být. Možná kdybyste měli děti, tak by to všechno vypadalo jinak. Možná. Na tyhle úvahy už je ale pozdě. Chtěli jste, zkoušeli jste, nevyšlo to. Nemá cenu se k tomu dál vracet, zbytečně kolem toho chodit a čerit vodu. Oba jste se rozhodli, že se budete raději soustředit na kariéru, a tobě to upřímně takhle vyhovuje přímo dokonale.

„Tak jak to šlo?“ Vstoupí ti do kanceláře kolega. Poslední z těch, se kterými jsi tady začínal a kteří ještě vydrželi. Poslední dva mušketýři.

„Co máš na mysli?“

„Schůze.“

„A jak by asi tak měla jít?“ proneseš ironicky.

„Zbožňovali tě, stavěli sochy a skládali básně?“ Rozesměje se, posadí se naproti tobě a položí nohy na stůl, ačkoliv ví, jak moc to nesnášíš.

„Strč si ty haksny někam.“ Rozmáchneš se po nich.

„No jo pořád,“ škádlí tě. „Co ženuška?“

„Co je ti potom?“

„Tak, zajímám se, třeba se cítí sama, třeba potřebuje někoho, kdo by jí udělal dobře. Trochu lásky a tepla, rozumíš,“ nadhodí úšklebně a ty víš, že si nejspíš představuje svého ptáka někde v ní. Nerozhodí tě to. Nemá na ni.

„A co ta tvoje?“

Chvíli na tebe zaraženě hledí.

„Hele, nebud' hajzl.“

Víš, že žádnou nemá. S tou poslední se rozvedl hned po svatbě a to jediné, co umí, je slintat nad ženami ostatních.

„Náhodou, před pár dny...“ nakloní se důvěrně blízko nad tvůj stůl.

„Víš o tom, že nás tady nikdo neslyší?“ upozorníš ho.

„Jo, ale takhle je to zajímavější, tak mi to nekaž.“

„Pokračuj,“ pobaveně ho vyzýváš.

„V pondělí to bylo. Myslím.“

„Ahm.“

„Jsem měl schůzku s jednou z tinderu.“ Potutelně na tebe mrká. „Znáš tu appku, ne?“

„Slyšel jsem o tom.“

„A? Chceš, abych ti to vyprávěl? Do detailu?“ Začne se kroutit v podivné křeči vzdáleně připomínající sexuální styk.

„Ne, díky,“ směješ se. „Byl bych mnohem raději, kdyby sis šel po svém a nechal mě tady v klidu pracovat.“ Říkáš to napůl v žertu a napůl vážně a on to moc dobře chápe.

„No jo, co si sedíš tady v tomhle kanclu, tak s tebou není pořádná řeč. Nemáš čas. Musíš pracovat. No jo, no jo.“ Vstane a chystá se k odchodu. „Měl by sis ji stáhnout, víš?“

„Koho?“

„Tu appku.“

„A na co by mi byla?“

„Moc dobře víš, na co by ti byla.“

„O víkendu zajdeme na drink,“ snažíš se ho utěšit a odbýt.

„To teda zajdeme.“ Máchá po tobě prstem. „A ta tvoje sekretářka...“ kouše se do ruky.

„Proboha, jak může mít jeden člověk tolik štěstí, jako máš ty?“

„Běž už.“ Směješ se a mávneš, aby za sebou zavřel.

„Kolik jsi měl?“

„Čeho?“ tušíš, že se blíží žertík.

„Roků. Když jsi prodával duši.“

„Běž!“ A on tě konečně poslechne a zabouchne za sebou.

Sleduješ, jak odchází do výtahu a jak si u toho bedlivě prohlíží každou mladou stážistku či jinou pracovníci.

Zvíře.

Vrátíš se zpátky ke své práci.

Posíláš platby, odpovídáš na e-maily, domlouváš schůzky a na nic jiného až tak nemyslíš. Nemáš čas. Nemáš prostor. Kdysi sis myslel, že až jednou budeš všemu velet, konečně si najdeš čas, konečně budeš jenom ukazovat prstem a necháš ostatní, aby pracovali za tebe. Jenomže takhle to nefunguje.

Byl to jenom sen.

Na dveře ti někdo zaklepe, je to Marion, nakloní se dovnitř.

„Čas na oběd,“ suše oznámí a zase zavře.

Zkontroluješ čas.

Má pravdu.

A tak vstaneš, pořádně se protáhneš a vyrazíš ven.

Marion tě čeká u výtahu, sjedete společně mlčky dolů do garáží a nasednete do tvého nablyštěného Aston Martina.

V něčem má ale přece jenom pravdu. Ten tvůj kolega.

Sleduješ její dlouhé nohy na vedlejším sedadle a snažíš se soustředit na jízdu. Vyrazíte ven z budovy a do přeplněných ulic.

Projíždíte městem, mezi mrakodrapy, mezi obchodními domy.

Vzpomínáš si, když jsi sem poprvé přijel, jak tě to okolí uhranulo. Jak sis myslel, že si na ten pohled nikdy nezvykneš.

Jedete městem, předměstím, kolem luxusních restaurací i fast foodů, ale nezastavujete. Konečně dorazíte k nízkému cihlovému činžovnímu domu. Na první pohled nenápadný, ale ty víš, že v nejnižším patře, vzadu na dvorku se skrývá opravdový poklad. Nejlepší grill ve městě a možná na celém světě. S těmi nejlibovějšími žebírky a nejlahodnějším masem.

Ona vystoupí jako první a ty se nemůžeš nabažit toho překrásného výhledu na ni.

Vejdete do domu hlavními dveřmi, ale místo toho, abyste pokračovali chodbou dál, nastoupíte do výtahu.

Vyjedete do třetího patra. Trvá to jenom chvíli.

Jdeš první a hledáš klíče.

Odemkneš dveře a uvolníš jí cestu, aby mohla vejít.

Opuštěný, poloprázdný, přesto krásný apartmán. Stylové stěny, stylový nábytek a skoro žádné vybavení. Jenom stůl, dvě židle, pohovka a televize a nepoužívaná kuchyňská linka.

Zavřeš za vámi a ona mezitím dojde ke kuchyňskému stolu.

Opře se o něj, roztáhne své dlouhé a štíhlé nohy a vyhrne si svou krátkou sukýnku.

Ach ano.

O, ano!

Očaruje tě pohled na její krásné zdobené podvazky, které si pod ní schovávala, a na růžolící se kundičku mezi nimi.

Prohne se jak srnka a ohlédne se k tobě.

„Váš oběd už čeká.“

Co k tomu říct?

Snad jedineč, že jsi ten nejšťastnější chlap ve městě a že i když už si sám přesně nepamatuješ, kdy jsi prodal svou duši, víš přesně, kterému ďáblu to bylo.

Dlouhonohému a vlnému.

Chtěl bys mít sílu ji odmítnout, chtěl bys dokázat přestat. Zůstat věrný své ženě a všem svým mladickým ideálům. Jenomže to nejde.

Je jako droga.

Ona je tvoje droga.

Magická, éterická bytost.

Její dokonale symetrická tvář, drobná brada i nosík, hladké tváře, dlouhé řasy a lícni kosti. Její kočičí oči i hedvábná pokožka, stejně jemná a stejně přitulná jako její předražená lesklá halenka.

Je jako chodící extáze. Každý její kousek, každý pohyb, vůně, hlas.

Poklekej před ní jak před svou modlou, roztáhneš jí pŕlky svými mocnými dlaněmi a zaboříš jazyk rovnou do její oholené a voňavoučké zadní dírky. Dlaněmi sjíždíš po jejích překrásných nohách. Musí být dílem nějakého starého antického sochaře.

A ona u toho příjemně vzdychá.

Krouť se a ty ji tiskneš silněji a silněji k sobě. Nemůžeš se jí nabažit.

Hladí si u toho klitoris, ten malinký růžový ocásek, o kterém se ti po nocích snívá.

Je napnutá a hladová.

Zajíždíš prsty do její čvachtající svatyně.

Ano, svatyně!

A její fontánka se plní kouzelným lektvarem, její šťávičkou.

Usrkuješ z ní, dávíš se jí.

Ohlédne se, aby na tebe viděla, a jednou nohou ti zajede svým vysokým a ostrým podpatkem do klína. Nahmatá tvůj ztvrdlý stožár, který možná není vysoký, ale zato široký a stojí jenom pro ni.

Pro její nohy, pro její prdelku a pro její pičku.

Jemně do něj popichuje.

„Teď já,“ shlíží k tobě s pootevřenými ústy a ty okamžitě vyskočíš zpátky na nohy.

Rozepneš si zip, obrátíš si ji k sobě, ona si klekne a ty jí ho dychtivě narveš do pusy.

Jak nejhlouběji to jde.

Jak nejsilněji.

Ani nemrkne. Ani necukne.

Upřeně ti hledí do očí a ty pozoruješ pohupující se bulku v její malé tvářičce. Jako by ti ho kouřil opravdový anděl. Kouká skrz tebe, kouká ti přímo do duše.

Pohled Venuše.

Svou ženu možná miluješ, možná je to láska tvého života, ale při pohledu na Marioninu krásnou tvář, do jejích chtivých očí, a na rty, kterými objímá tvého ptáka, laská ho a hraje si s ním, zapomínáš na celý svět okolo.

Na práci.

Na přátele.

Na morálku i na následky.

Vyndá si ho z úst a hraje si s ním svými hubenými něžnými prsty, oblizuje ho dlouhým jazykem a už si ho zase strká dovnitř.

Hltá tě.

Vysává.

Nedokážeš od ní odlepit oči.

Je to ten nejkrásnější a nejvzácnější obraz na světě, který znáš.

Tvoje nadržovaná Mona Lisa.

Kouří tě a saje.

Bez ustání.

Bez přestávky.

A ty do ní stříkáš jako smyslů zbavený.

Všechnu svou životní mizu a veškerou energii, která v tobě zůstala.

Jako do své první lásky.

Znovu a znovu, dokud v tobě nezůstane ani kapka.

Hlasitě vydechneš.

Vysuneš ho ven a jí z otevřených úst vytečou zbytky tvého krémového spermatu, které sis tam někde uvnitř šetřil jenom pro ni.

Usměje se na tebe a políbí tě svými plnými a hebkými rty na samotnou špičku zarudlého penisu. Šetrně a dlouze.

Chytíš ji za vlasy a zvedneš si ji k sobě. I když má ještě na obličeji zbytky tvého sekretu, nemůžeš si pomoci a líbáš se s ní. Zajíždíš jí do vymalovaných úst jazykem, jako jsi ještě před chvílí zajížděl vystříkaným ptákem, a nemůžeš se jí nabažit.

„Možná by to chtělo sprchu, co říkáš?“ Odlepí se od tebe.

Přikývneš.

Vede si tě do koupelny jako poslušného pejska a ty nedokážeš spustit oči z jejího vosího pasu a dokonale tvarovaného zadečku.

Božské dílo.

Dobře, že sis v práci vzal kouzelnou pilulku. Tohle by tě totiž docela klidně mohlo zabít.

Už jenom samotný pohled.

Natož tak dotek, natož polibek, natož to drsné šoustání, které si představuješ.

Oba se svlečete a tobě dojde, že bez šatů je ještě dokonalejší než dokonalost sama. Nadpozemská bytost, pohádková víla, svůdná a voňavá, roluje si punčochy, zatímco na tebe svítí její holá řiťka. Dávno si tě omotala kolem prstu. Začarovala tě a zřít se jejího šoustání by bylo jako zřít se věčného nebe.

Vejdete spolu do sprchy.

Vedle tebe se zdá drobná. Jako pírkó. A ty jsi ohromný barbar.

Pustíte na sebe proudící horkou vodu.

Představuješ si, že je kouzelnou princeznou a ty rytířem, který ji přišel vysvobodit a který ji unesl. Je tvou Ginevrou a ty jsi Lancelot. Měl bys ji odvést k vašemu králi, ale místo toho se teď spolu koupete pod malým vodopádem. Líbáš ji po celém těle, hladíš její boky, lopatky, prsa. A ona pod tvým dotekem křehne. Tiskneš ji pevně k sobě, chceš ji celou uchvátit, chceš, aby zůstala jen tvou, a její mušlička je jako začarovaný les, ve kterém se toužíš ztratit.

Netušíš, kde se v tobě berou tyhle fantaskní představy. Snad za to můžou všechny ty knížky a příběhy, které jsi jako mladý četl a na které jsi později v dospělosti zanevřel.

Už ji zase oplácáváš svým znovu ztopořeným pyjem po dokonalých půlkách a u toho jí mydlíš vlasy. Užívá si to ona a užíváš si to i ty.

Chytí ho do dlaně a překvapí tě, jak svižně a lehce ho nasune dovnitř své jeskyňky.

Už zase ji můžeš píchat. Už zase jsi v ní.

Po tělech vám stéká horká voda a ty do ní něžně narážíš.

Pomalou, ale vši silou, vášnivě.

Ve skutečnosti to ona udává tempo.

Vždycky je to ona.

Vzdychá a šeptá ti, jak je velký a jak moc ho chce, tím svým medovým hláskem.

„Tak, ano!“

Každý pohyb v ní, každý dotek a sten si užíváš.

Chtěl bys ji udělat, jenomže víš, že to s ní není takhle jednoduché. Nestačí ji jenom píchat, ačkoliv do toho dáváš celého sebe. Celou svou zaprodanou a omámenou duši.

Nezbývá mezi vámi ani ta nejtěsnější šterbinka.

„Cítím tě. Cítím, jak jsi horký,“ sténá. „Dělej. Udělej se do mě.“

Ještě chvíli si to chceš užít.

Ještě chvíli chceš narážet do toho měkkého zadečku.

Až tak konečně a s úlevou učiníš.

Nevíš, kolikrát to ještě dovedeš, ale pro ni musíš.

Pro ni budeš stříkat třeba celý den.

Otočí se k tobě a políbí tě.

Cítíš ve svém náručí její zkrhlé tělo a nejraději bys tam s ní zůstal už navěky.

„Musíme jít.“ Usměje se a kousne tě do rtu.

„Rozkaz.“ Vypneš vodu a čekáš, až vyjde a osuší se jako první.

Ještě naposledy se nabažíš jejím nadpozemským tělem, než se zase obleče a než ti uvolní místo v koupelně, aby ses mohl utřít a obléct i ty.

O pár minut později už sedíte dole v restauraci a ládujete se chutným masem a hranolkami. Ranní rozcvičky jsou možná super, ale tyhle obědové, těm se nic nevyrovná! Hehe. Smějete se a dovádíte jako pubertáci. Strašně ti vyhládlo, a tak to všechno zhltnáš během chvilky. Užíváš si tyhle vaše tajné momenty. Kdy se škádlíte a kdy si hrajete. Jako dvě děti, jako blízcí známí. Zbožňuješ je skoro stejně jako vaše šukání.

Protože až nastoupíte zpátky do auta, až se zase vrátíte do svých rolí, všechno to zase skončí, ona bude tvoje sekretářka a ty její šéf.

Takové kliše. Už ti chybí jenom pustit tklivý jazz a zapálit si doutník.

Dobře si to uvědomuješ, ale je ti to celkem fuk. Život je občas kliše. A za tu její překrásnou šťavnatou berušku, za její prdelku jsi ochotný to přetrpět. A co teprve ta překrásná sličná tvář. Pro tu bys klidně spálil celé město.

Naštěstí to po tobě nechce. Nechce po tobě ani peníze, ani služby. Jenom tvého ptáka. A toho jí dopřeješ rád.

Dorazíte zpátky do kanceláře a každý se vrátíte zpátky ke své práci.

S novým projektem ti na stole přistála i hromada nových složek a materiálů a ty se tím vším budeš muset nejdřív pořádně probrat, všechno si bedlivě přečíst a zhodnotit. Ještě jsi ani nezačal a už se ti z toho chce spát.

Odpoledne ubíhá jako voda a za okny tvé kanceláře se to postupně vylidňuje. Moc si toho nevšímáš. Máš plné ruce práce a každou chvíli ti Marion donese další složky.

Vejde do kanceláře, postaví se za tebe a chvíli ti kouká přes rameno.

„Už ti dělám místo.“ Snažíš se odhrnout to, co už máš zpracováno, a ona ti na stůl položí hromadu složek. Do nosu ti zavěje její příjemný parfém a před obličejem ti zavlaží její jediné dva volné pramínky vlasů.

Víš, že tě provokuje.

Stojí nad tebou a vůně šampónu ti připomene příjemnou obědovou pauzu. Dojde ti, že na sobě nejspíš pořád nemá žádné kalhotky.

Rozhlédneš se, jestli se nikdo nedívá, využiješ chvilky její blízkosti a nenápadně pod stolem zajedeš rukou mezi její nohy, rovnou pod sukni – aby ses přesvědčil.

Nemýlil ses.

Nahmatáš její obnaženou růžičku. Měkkou a teplou.

Nedá na sobě nic znát. Opírá se o stůl, jako by si pročítala tvoje složky, a ty zasuneš svůj ukazováček hluboko dovnitř. Vyhlížíš nenápadně ven ze své kanceláře, ale nikdo si vás nevšímá. Druhou rukou se zapřeš o stůl tak, abys zakryl jakýkoliv možný výhled na její klín.

Cítíš, jak vlhne.

Chvíli si s ní hraješ, dráždíš ji uvnitř i kolem.

Vytáhneš ruku a přivoníš si k oběma mokrým prstům. Zbožňuješ zápach jejího pižma. Ochutnáš, nenápadně, ale tak, aby to viděla. Zbožňuješ i příchut' její božské šťávičky. Cítíš v ní příjemnou vůni tělového mléka a přemýšlíš, jak to dělá. Copak si pokaždé myje svou božskou mušličku na firemní toaletě? Aniž by ji někdo viděl? Aniž by si toho kdokoliv všiml?

„Proč jsi přestal?“ zašeptá a dál zírá do složek na stole.

I když máš prosklenou kancelář, i když máš všechny žaluzie roztáhlé, nevadí jí to. Naopak, nejspíš se jí to přesně takhle líbí. Většina lidí už odešla, ale i tak je venku pořád ještě dost rušno, naštěstí všichni na něčem pracují a všichni si hledí svého.

A tak se znovu předkloníš a svou druhou rukou znovu zajedeš rovnou do její mokré jeskyňky.

Nejdřív jedním prstem – kroužíš po měkkých stěnách uvnitř. Potom zasuneš i druhý – hledáš její bod G.

Letmo zasténá.

Máš ho.

Kroužíš kolem něj, lechtáš ho, stlačuješ a cítíš, jak se jí třesou stehna a jak stahuje břicho vzrušením.

„Udělej mě,“ prosí tiše. „Udělej mě.“

Už skoro necítíš ruku a zápěstí tě pálí bolestí.

„Udělej mě a já ti vyšukám mozek z hlavy.“ Je celá v křeči a tiskne složky tak pevně, div je neroztrhne.

Taková nabídka se nedá odmítnout.

Kroutíš v ní jak vývrtkou, palcem jí masíruješ ztvrdlý kopeček lásky před mokkými branami, dokonce až slyšíš, jak to v ní čvachtá. Donese se k tobě povědomý zápach jejího sekretu.

Těžko se ti soustředí na něco jiného než na její kundičku, ale i tak čas od času nezapomeneš vyhlédnout přes okna a zkontrolovat, jestli se nikdo nedívá, jestli si náhodou někdo něčeho nevšiml a jestli k vám někdo nejde.

Ona se pořád drží. Drží se zuby nehty, aby se jí nepodlomila kolena a aby hlasitě nevzlykla. Na její tváři bys nejspíš nic nepoznal, ale její tělo ji zrazuje. Nohy se jí každou chvíli podlamují a mušlička už nemůže být mokřejší a napnutější.

Víš, že se to blíží, a tak trochu zariskuješ. Vší silou do ní zajedeš i třetím prstem a rozpoutáš opravdové peklo.

Konečně to nevydrží.

Vzdychne a ty cítíš, jak ti její pochva chce ukousnout prsty, jak se stěny smrsknou a jak to uvnitř exploduje.

Prohýbá se a vzdychá a ty doufáš, že se nikdo nekouká. Že teď nikdo nevejde!

Konečně její stisk poleví.

A ty z ní opatrně vysuneš své ulepené prstíky.

Narovná se a otevře nejvyšší šuplík tvého stolu. Vytáhne z něj papírový ubrousek, a zatímco ty se snažíš schovat svou potřísněnou dlaň, ona se jím nenápadně vytře pod sukní. Použitý kapesníček zase složí a úhledně ho uloží zpátky do šuplíku.

„Nazdar chlape!“ Do kanceláře vrazí tvůj kolega a tobě se málem zastaví srdce.

Ona však zachová chladnou tvář

„Dobrý den,“ odvěti slušně.

„Dobrý den, Marion, krásná jako vždy!“ Usmívá se od ucha k uchu.

„Děkuji.“ Přijme lichotku s drobnou úklonou a vydá se ven z kanceláře.

„Tak já už jsem hotová.“ Otočí se k tobě. „Můžu jít už pro dnešek domů?“

„Samozřejmě, samozřejmě,“ přitakáš a sám si mezitím rychle utíráš pod stolem ruku do dalšího kapesníčku.

„Na shledanou,“ pronesete všichni tři, ona za sebou zavře dveře a ty šuplík se všemi kapesníky.

„To je kus.“ Kolega se posadí na židli před tebou.

„Přisahám bohu, ta ženská doslova smrdí sexem. Jak to tady s ní jenom vydržíš?“ vyzvídá.

„Na tu už jsem moc starý,“ snažíš se ho odbýt.

„To jo.“ Ohlíží se za ní. „A mimoto, tvoje žena je taky pořádný kus.“

„Bacha na to, co říkáš.“ Výhružně na něj ukážeš a oba se rozesmějete.

„Nedáme si cigáro? Na střeše?“ navrhoneš. Chceš ho dostat pryč z kanceláře nasáté jejím pižmem, a stejně tak ho potřebuješ co nejlépe zakrýt na svých prstech.

Mimoto máš vážně chuť. Na tu špetku klišé.

„To je nápad!“ Rozveselí se a už tě doprovází ven ze dveří, rovnou k výtahu.

Naposledy se za ní ohlížíš, jak si balí věci a jak mizí za zavírajícími se dveřmi.

Tvoje nebesky sličná květinka.

Tvoje sladká fontánka.

Ztělesnění tvého chtíce a nedostatku kontroly.

Nikdy by sis nemyslel, ještě před pár lety bys zcela upřímně přísahal, že se ti nic takového nikdy nestane. Byl jsi tak pevně rozhodnutý už od prvního dne, kdy k vám nastoupila. Že se cizí ženy ani nedotkneš. Že nebudeš jako ti chlápci!

A teď jedeš na střechu, dát si cigáro s kolegou jenom proto, abys zakryl zápach její mušličky na tvých rukou.

Život je prostě občas klišé.